

Abans, el servei mèdic només costava la visita del metge; ara s'han de fer anàlisis d'espunts, d'orina, de sang, de suc gàstric, seroreaccions, cultius, radiografies, intervencions quirúrgiques, etc., etc., i l'import d'aquestes pràctiques indispensables puguen molt més que els honoraris del metge que porta el malalt. Doncs bé, les classes menesteroses, tan dignes com les altres de la millor assistència, varen sumar el major nombre de petits esforços per no trobar-se en inferioritat davant la malaltia, i tothom, l'Estat, la gent caritativa, els patrons de grans indústries, els particulars, les collectivitats, han anat assajant fórmules diverses per assolir la finalitat que ningú quedés sense la deguda assistència quan la necessita. I en aquest cas, com en tots els de la vida, la fórmula definitiva, la bona, la justa, ningú no l'ha trobada encara; cada estament social brega, inquireix, esmerça enginy i energies, per arribar a aconseguir-la, i així hom progressa i s'acosta a la perfecció.

Veritat, lector pacient que em segueixes a través de la meua pesada prosa, que aquest angoixós lluitar és digne de tot respecte, d'una màxima consideració? No és veritat, metge biòleg, que seria un crim d'entrebancar un tan noble esforç d'adaptació i progrés, sobretot vist que els que el realitzen són els menys documentats en diner i cultura?

O l'emocionant i complexa aventura de l'home a través de l'espai i del temps!, que diu H. G. Wells.

La llei empara les mutualitats i fa bé; empara també les companyies d'assegurances, d'accidents i de malalties, els igualatoris i altres organitzacions de prestació de servei mèdic, i és natural i humà que a l'ombra d'aquestes lleis, hi hagi qui medra explotant els clients i l'etern manxaire de la Societat, el metge. Com és també humà que hi hagi qui, fruit d'una situació econòmica brillant, s'aprofiti dels serveis d'una mutualitat. És el cas d'aquell senyor ric, propietari d'una ilotja al Liceu, que hi va sols els dies d'estrena, i hi va tronat, i arrenda el seient els altres dies per fer-li negoci. És un tipus que no abunda molt i que els metges tenim el deure de conèixer bé.

Des de fa molt temps estic convençut que aquestes organitzacions perjudiquen els interessos dels metges en general, que certes coses que la llei permet no són justes; però també estic convençut que no és amb "alharacas", sistema moro, com es

guanyen les batalles. Cal estudiar on és la injustícia, carregar-se de raó, i aleshores ve l'oportunitat de demostrar que on comencen els drets dels uns, acaben els dels altres, que també nosaltres tenim dret a viure, però amb dignitat. Aleshores s'incorporaran a la llei els preceptes que emparin els nostres drets.

Hem d'aplicar, si volem subsistir, el criteri biològic d'adaptació al medi, i no és amb estridències, amb divisió de camps, sinó amb documentació, amb estudi, amb unió i perseverança com això s'aconsegueix.

Demostren que aquestes meves afirmacions no deuen ésser lluny de la realitat, els articles que han seguit al del Dr. Vivancos. El company doctor Bonifaci, aplaudeix l'estil concís i precís de l'article, la claredat i elegància del qual de tot cor aplaudeixo i envejo; però al toc guerrer del clarí, hi posa sordina amb molt diluïdes raons, i acaba per reconèixer-se poc menys que entusiasta de les mutualitats, sense, però, les impureses. Qui hi haurà que no desitgi i s'atreveixi: a sostenir el contrari entre els metges?

Els altres articles, dels Drs. Muntanyà, Mundi, Puig i Sais, que han anat seguint, han apagat més i més el to guerrer i caricaturesc, que diu Bonifaci, recomanant calma i serenitat. No em sento capacitat per comentar-los, ni ho crec oportú, ni hauria intervingut, per ara, en aquest debat que, perduda l'agror del començament, prenia un caire de discussió científica que jo seguia amb gran interès, quan a l'últim Consell Directiu, el Comitè de Redacció del BUTLLETÍ va enviar a consulta si havia de publicar-se l'article del company d'Esparraguera, Dr. Orenci Valls, que va en aquest número, amb el títol d'*El cas del nostre President*. Com que jo ja l'havia llegit i al meu criteri no hi havia res que pogués perjudicar els interessos del Sindicat, en acabar-se la lectura, per a coneixement dels senyors Consellers, vaig dir-los que el meu desig fóra que se n'autoritzés la publicació, i així va acordar-se, cosa que agraeixo a tots ells.

Per comentar degudament "el meu cas", he considerat necessari de fer com qui diu una declaració de les meves creences sobre les mutualitats i altres organitzacions de prestació de serveis mèdics; ara bé, perquè ens entenguem, parlant clar, com vol el senyor Valls, haig de fer unes indispensables afirmacions: 1.ª Per damunt